

Eilhard Lubin Jonas Vinitor

**Disputationum De Veritate Religionis Christianae, Ex P. Mornaei, De Eadem Libro
: Vigesimaertia, Quod Jesus Christus Filius Dei Est, Contra Gentium Fidem**

Rostochii: Reusnerus, 1602

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn756650399>

Druck Freier Zugang

R. U. theol.
Lubinus, Eilh.
d'isp. de veritate relig.
christianae 1-24.
1602:03.
1601-1602

Contenta:

- ① Frid. Cressius, De veritate religionis christianae I 1601
- ② Das. Rezzius, De ver. rel. chr. II 1601
- ③ Hart. Kallerwordian, De ver. rel. chr. III 1601
- ④ Joh. Buxlinus, De ver. rel. chr. IV 1601
- ⑤ Abr. Drentrot, De ver. rel. chr. V 1601
- ⑥ Joh. Frisius, De ver. rel. chr. VI 1601
- ⑦ Pet. Boethius, De ver. rel. chr. VII 1601
- ⑧ Boc. Hagius, De ver. rel. chr. VIII 1601
- ⑨ Dan. Nicolai, De ver. rel. chr. IX 1601
- ⑩ Joh. Wataham, De ver. rel. chr. X 1602
- ⑪ Joen Vintor, De ver. rel. chr. XI 1602
- ⑫ Werner. Fabricius, De ver. rel. chr. XII 1602
- ⑬ Paul. Fickius, De ver. rel. chr. XIII 1602
- ⑭ Frid. Cressius, De ver. rel. chr. XIV 1602
- ⑮ Das. Rezzius, De ver. rel. chr. XV 1602
- ⑯ Hart. Kallerwordian, De ver. rel. chr. XVI 1602
- ⑰ Joh. Buxlinus, De ver. rel. chr. XVII 1602
- ⑱ Werner. Fabricius, De ver. rel. chr. XVIII 1602
- ⑲ Joh. Frisius, De ver. rel. chr. XIX 1602
- ⑳ Pet. Boethius, De ver. rel. chr. XX 1602
- ㉑ Dan. Nicolai, De ver. rel. chr. XXI 1602
- ㉒ Joh. Wataham, De ver. rel. chr. XXII 1602
- ㉓ Joen Vintor, De ver. rel. chr. XXIII 1602
- ㉔ Paul. Fickius, De ver. rel. chr. XXIV 1602

Rostock un. 1602

Disputationum
DE VERITATE
RELIGIONIS

CHRISTIANÆ,
EX P. MORNÆI, DE
EADEM LIBRO,

Vigesimalertia, ²³
QVOD IESVS CHRISTVS
FILIVS DEI EST, CONTRA
GENTIVM FIDEM.

Quam
DEO DVCE ET AVSPICE
P R A E S I D E
EILHARDO LVBINO,

*In alma Rosarum Academia defen-
dere conabitur*

IONAS VINITOR
Verdenfis.

Hora & loco consueto.

ROSTOCHII
Exprimebat Christophorus Reusnerus,
ANNO M. D. CII.

DISPUTATIO VICESIMATERTIA.
 QVOD IESVS CHRISTVS FILIVS
 DEI EST, CONTRA GENTIVM
 FIDEM.

I.

Emonstratum haecenus scripturas à Deo esse, & Messiam talem, qualis apparuit, prædixisse, unde eum recipiendum esse contra Iudæos convicimus, relinquitur, ut Ethnicis idem per rationes demonstremus.

2. Probatur a. superius Ethnicis, Homini ad vitam æternam creato, & per lapsum à Deo alienato purgatione universali opus esse perficiendâ per unam ex tribus personis quæ Deus & homo esse, debuit, ut moriendo de Morte possit triumphare.

3. Principio gentes etiam de Mediatore aliquid inaudisse, testatur apud gentes Prophetia Balaam, & alia, cuius Seth autor fertur, & Iobi Edomei, Et Sibyllæ, præsertim Erythræa, quæ de Christo eiusq; miraculis non aliter vaticinata atq; si Evangelium describeret, & de cuius ingenuitate nihil dubitandum esse testatur Cicero in lib. de divinat. in Epl. ad Lentulum; Virgil. Eclog.

4. Secundianus, Verianus Pictor, Marcellinus Orator, qui eius lectione Christiani facti sunt. Testatur etiam Prophetia Hystaspis cujusdam. Quâ filium Dei mundum contra se suosq; insurgentem superaturum prædicit.

4. Deniq; Ethnicis vaticinia de Christo dispersis inter se Iudæis ex sacris libris, quorum integritatem Iudæi morte suâ confirmare parati erant, hauserunt. Vnde Cicero legem aliquam æternam Deo legislatore, quem accessurum expectarit, nobis constituendam esse dicit, quo solo salvi esse possimus.

5. Hanc legem à Christo latam esse testatur initio admirabilis eius regni præter contraq; naturam progressus. Quid enim mundo ineptius concione illa pœnitentiam esse faciendum & Evangelio esse credendum. Quid mundo absurdius, quam regnum augere, cuius subditos jubeas: omnia mundi bona abjicere

omnis generis ærumnas, ignominiam & mortem subire: Quod mundani reges amplissimis huius mundi honorum & munerum pollicitationibus & vix sæpe efficiunt.

6. Alexandrum miramur qui 40000 militibus orbem subegit, si paucioribus idem fecisset magis miraremur, maxime verò si paucio milite quasi cedendo victus & casus mundum contra naturæ ordinem vicisset. Quanto magis mirandus Iesus, qui pauperimus natus, pauculis rudibus piscatoribus cruce calamitate & horrendis supplicijs in hac vita propositis ut se comitentur persuasit, ipse inter latrones moritur, discipuli fugantur. Hunc tamen postea prædicantes discipuli morte contemptâ vastissimas regiones & potentissimos papulos ad ipsum panè 40 annis convertunt.

7. His adde cursui huius doctrinæ obstitisse crudelissimos imperatores scholas pueris claudentes, pueros in odium Christi à primis unguiculis nefarijs artibus instituentes, Iudæos Christum in omnibus terris virulentissimè criminantes, & carnem deniq; ipsam repugnantem, quo minus credatur in Iesum tanquam vilem hominem, Deum crucifixum, idq; discipulis mundi quisquilijs, ut extremis periculis & morti te exponas.

8. Interim tamen fremente mundana potentiâ & sapientiâ vincit Christus & mundo prædicatur, cumq; Summi reges Romulus, Alexander, Domitianus, extremis minis non impetrarint ut à populo Dei cederentur: iisdè à minimo discipulo Christi non extorquere potuerunt ut Christum Deum negaret. Quæ admirabilis rerum in mundo contra naturam mutatio Deo soli accepta referri potest.

9. Hunc admirabilem regni Christi & repentinum progressum testantur historiæ Suetonij, Taciti, qui Imperatores ut Christianos tollerent, omni dolo vi & tyrannide sollicitos fuisse memorant; contra quos leges latæ, libri ab Vlpiano conscripti; quorum ope Aurelius Imperator Quados & Marcomanos in Germaniâ fulmine cælitus impetrato divicit, & qui deniq; pauculo temporis spatio omnia loca teste Tertulliano impleverunt, etiam ad gentium terrorem.

10. Quid? quod Tiberius à Pilato edoctus Iesum in Deorum numerum retulerit, Vespasianus Iudæorum mastix à Christianis

fianis abstinuerit, Trajanus, Marcus Aurelius, Antoninus persecutionem Christianorum mitigarint, cum didicissent persecutione ecclesiam Christi stabiliri. Contra licet Nero, Domitianus, Valerianus, Commodus, Maximinus, Decius crudelissimis persecutionibus in Christianos saevirent vi, dolo, nihil tamen agunt, & tandem imperatores sequentes ipsi collum jugo Christi lubentes subdunt.

11. Testantur idem Dæmones profligati, & abolita nato Christo oracula, quibus auctores passim implentur. Cum Apollo ipse fatetur Augusto, se à puero Hebræo exigi, cui puero Augustus aram primogeniti Dei consecrat; cum Invenalis & Strabo oracula Delphicum, Dodonæum, Clariû, Ægyptium obmutuisse fatentur, ipsi Diaboli oraculis valedicentes miserrimè conqueruntur. Cuius defectus rationem cum exquireret Plutarchus, Dæmones ipsis præfectos mortuos suspicatur, adductâ historiâ de Epitherse, ubi Diabolus Pana dæmonem mortuum esse fingit.

12. Hinc Apollo ipse iustos Christianos sibi os obturare, ossa sanctorum martyra sibi obtare Diocletiano & Iuliano Imp. fatetur, Et Porphyrius conqueritur, ex quo Iesus colitur nihil se utilitatis à Dijs consequi.

13. Deinde Christiani se Dei virtute Diaboli imperare periculum coram omnibus Ethnicis iudicibus se facturos aperte offerebant, Vnde Ethnici præsentem Christiano Dijs suis non litabant, sed prius solenne illud proclamabant: Exeant Christiani. Et Iulianus ipse imbecillitatem Dæmonum & Christi virtutem expertus fuit, teste Zosimo: & cum curiosi quidam principes Deos gentium arte Magicâ evocarent, solû Christum nullis carminibus evocare potuerunt. Quid? quod victimæ humanæ dijs immolari solitæ simul cessarint, templa Deorum vel clausa vel diruta sunt.

14. Miracula porro Iesu omnem creaturæ modum excedunt, quæ Pilatus epistolâ ad Cæsarem testatur, nec Iudæi, Turcæ, Apollo ipse inficiatur. Iulianus ipse dū ipsum cæcos & claudos curasse fatetur, Deum fuisse concedere cogitur, quod ne cogeretur Iesum arte quâdam miracula fecisse finxit, eamq; Petro & Paulo decasse, qui Magiæ peritissimi Christianam religionem 360 annis durabilem fecerint. Quæ frigida nugæ seipsas ultrò refutant.

15. De Magiæ n. vanitate satis constat ex antea dictis, quam cum Iulianus evexisset quantum potuit, nullum tamen miraculum edidit,

nec Christi miracula magiâ suâ obscuravit, nihilq; præter Panicos pavores ab illâ re portavit.

16. Vanior Avicenna qui miracula illa validissimâ Phantasiâ attribuit, Iesum Deum esse credentium: qui licet Phantasiâ ex suâ gentis more vel maximè deditus esset, nullum tamen miraculum edidit, nec facultate imaginandi innatâ illud potest, quod Apostolos adventitiâ de Christo phantasiâ facere dicit.

17. Prophetiam etiam Iesu fatetur Phlegon, & omnia quæ prædixerat ad amissim impleta esse.

18. Deniq; si Christus per principem Dæmonum fuisset operatus, non ad cultum Dei, ad amorem proximi fuisset hortatus, verbo pariter & exemplo; non Dæmonum templa & aras evertisset. Si a Dæmon Iesu doctrinâ contra Deum juyatur, ut veteratores quidam perhibent, reddant rationem quâ suam virtutem in miraculis Christi expressam Deus sui hostis famulo contra se indulserit.

19. Est ergo Iesus salvator mundi, cuius hostes crudelissimas pœnas dederunt, qui se Dei filium vocat, ita vocari postulat, naturæ imperat, in cuius nomine Apostoli miracula fecerunt, ut Propheta in Dei nomine, & qui ob id Deus, Deiq; filius.

20. Hisce adducti Ethnici Iesum magnum quidem virum fassi, sed Deum esse negarunt. Verum quia Iesus miracula illa non nisi à Deo facere potuit, Ergo adversarius Dei non fuit; qui fuisset si Deum se venditasset, cum non fuisset.

21. Turcæ Spiritum Dei Iesu in auxilium venisse non negant, eumq; esse nuncium Spiritum, Verbum Dei æterni, eiusq; doctrinam perfectam, vetus testamentum illustrare: qui dum filium negant, sibi contradicunt.

22. Quod Iulianus Socratem, Lycurgum, Alexandrum Iesu præferre conatur, morbo animi facit; Cum Socrates more hominum in multis peccatis vixerit, quarum nullum Christo vel ab hostibus imputatur. Lycurgi autem leges ubi jam sunt, cum Christi lex toti mundo imperans æterna sit. Alexander deniq; externâ potentiâ occidendo orbem subegit, cuius regnum cum ipso sepultum est. Christus verò debilis, inops, contemptus, moriendo mundum vincit, & post mortem de illo triumphat, cuius imperij nullus finis.

23. Porro in primis Christianis insignem Virtutem, Probitatem,
Iusti-

Iustitiam, contemptum mortis fuisse, non, ne crimen detegant, sed ne virtutem & veritatem taceant, ne ipsi quidem hostes Christianorum negarunt.

24. Astrologi mutationem illam repentinam, quâ Deorum cultus eorumq; oracula cessabant, ad constellationem referunt, quâ mundum in 7. climata dividunt, & pro diversis cali imaginibus singulos Planetas singulis climatibus dominari supponunt, quæ vesanorum hominum opinio cum à Bardesane Syro satis refutata sit, seq; ipsam explodat refutari non meretur.

25. Cum n. singulis climatibus tot regiones, urbes, oppida, familiæ, homines insint diversissimis saepe religionibus inbuti, quâ insaniâ suam defendant ipsi viderint. Cumq; Planeta climatis religionis Iudaicæ maneat, quâ iam illa religio in totum orbem disseminata est, proprio climate extorris?

26. Quod alij magnas Planetarum conjunctiones Religiones facere dicunt, alij, Iovis & Saturni conjunctiones tantum, alij Iovem tantum, alij Iovem cum ♄ Iudaicum, cum ♃ Chaldaicam, cum ☉ Aegyptiam, cum ♁ Mahumedicam, cum ♀ Christianâ, cum ☽ Antichristianam, Addunt a. magnas medias maximas conjunctiones, interq; se de religionis domo variè contendunt (quæ recitando & cogitando senex fio) prius inter se insulsi & insani conveniant, antequam alios sibi accedere postulent.

27. Si etiam Religiones à conjunctione Stellarum dependent, cur cum illis non cessant? Cumq; Religio Christiana tantæ sit durationis, tamq; latè pateat, producant quæso ullâ eius nativitatis tempore talem conjunctionem. quod nequeunt. Cumq; tantum ex Astrologorum somnio sex esse possint Religiones unde tanta multitudo etiam in una familiâ.

28. Deinde ignorant unde Religionis Thema erigere debeant à fine eius quæ occidit, an principio eius, quæ oritur aut deniq; legislatoris ipsius Iesu genesi, de qua Astrologi, ineptias suas Christianis intolerabiles satis impie prodiderunt.

29. Quæ etiam in unius hominis Genesi Religio, hoc est tot naturæ, regiones, nationes, earumq; Dij, Dæmones, affectus animi & mentis, cum vel ipsorum Iudicio astra mentes non cogant, cum etiam in singulis regionibus aliquis eadem genesi nasci poterit.

30. Quid? quod earum contemplationum vanitatem eventus ipse manifestè comprobat, qui Rel. Christianam 360. annos duraturam dixerunt, quam Albufamar ad 1460 annum extendebat, Abraham Iudæus ad 1464, &, suo more fædissimè lapsi sunt.

31. Miracula porro Christi per Magiam facta esse contendunt exemplo Simonis Magi, Apollonij Thyanæi, Appulei Madaurensis. Cum Simon vel eo ipso quod se Iesum mentitus sit, Iesu divinitati concesserit. Et cuius Diabolica Magia tandem cognita & rejecta & cum ipso extincta est.

Apol-

32. Apollonius Achillis umbram evocavit, augurium ex leonâ captavit, & nostro tempore Necromantes idem possunt. Puellæ vitam restituit, quod pellecto in cadaver Diabolo nostro sæculo etiam magi norunt. Et cuius quæsti honores, statua, libri de antro Trophonio scripti, una cum domino suo perierunt. Appuleius vix cum honesto viro, comparari possit, cuius infamis Magia, & libido vel ipsius testimonio, ipsum in Asinum transmutatâr.

33. Vespasianum Alexandria cæcum curasse dicunt, quod Tacitus negat, & falsum id esse indicant adulatores eius, qui ob id Syria oraculum ad ipsum retulissent, & regem Dominumq; orbis appellassent.

34. Quod a miraculis Christi credendis ulterius miracula postulamus, absurda postulamus; cum miracula assidua miracula non censeantur, cumq; miracula tantû raritate consent. Cuius rei exemplû in Iudaico populo, qui rosæ caelestem, quo miraculosè sustentabatur, amplius p miraculo nō reputabat, præsidij fidei ad diffidendum abusus. Dei ergo non nostro arbitratu miracula instituuntur.

35. Nec deniq; cum Christo comparari meretur Mahumed, qui seditione inter Arabes excitatâ ab Heraclio defecit, quem cives Mechæ furti & atrociniij damnarunt, qui in Alcorano se Idolatram, adulterum, & lascivum, ne brutis quidem parentem profiteretur.

36. Quod a imperium dilatâr it non mirum, ut qui subditis suis humanorum adfectuum frenâ fuisse laxâr it, doctrinam ex novo & veteri testamento compilarit, quam excutere crimen est capitale, qui non miraculis, & patientia, ut Christus & discipuli eius, sed copijs militum & vi fidem sibi conciliat, & vincit, interea Iudæis, Christianis, & multis alijs scētis blanditur.

37. Nempe Mahumed à suis habetur Propheta sine prophetiâ, legislator sine miraculis; in cuius doctrina adeo multa absurda, inepta, & somnijs delirantium propinqua, ut satis pateat malitia & stultitia eius, qui & homo sceleratus erat, & talis hominis more operabatur.

38. Quod Iulianus objicit absurdum esse hominem Deum esse, non observat id & ad Dei gloriam pertinere, cuius Sapientia ut hominem creavit, illum & recreare debuit; & ad hominum salutem, cuius hominis infinitum peccatum non nisi Deus & homo solvere potuit, eius arrogantia peccatum humilitas mediatoris tantum potuit tollere.

39. Nec quærere potest, qui fieri potuerit, cum id in AEsculapio suo concedat, & Amelius suus $\lambda\acute{o}\gamma\omega\upsilon$ Dei carnem assumpsisse fateatur, nec negare possit mirabilem illam animi & corporis conjunctionem.

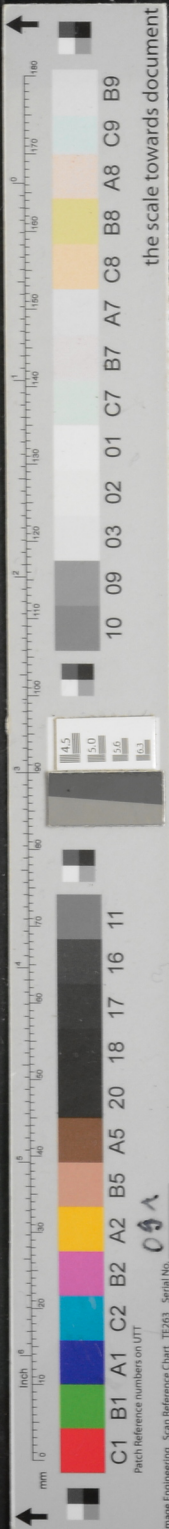
40. Quod quæritur cur Iesus eo demum tempore venerit, sciendum voluntatis Dei causam quærere non posse. Interim initio mundi ipsum exhiberi statim non debuisse, hinc patet, quod homo lapsus ex legis disciplinâ imbecillitate suâ cognitâ gratiam Dei ardentius deberet amplecti, per illum qui singulis ætatibus à prophetis prædictus esset. Cuius adventus si primos homines incautos occupasset, sequentes aut oblivio aut negligentia eius incessisset.

41. Vnde contra Ethnicos & Iudæos jam concludimus Iesum Mariæ filium Messiam esse, qui natus est qualiter à Prophetis fuit prædictum, qui talia præstitit quæ nemo hominum, mediator inter Deum & homines, una salutis via & semita Iesus Christus, cui laus & gloria. Amen.

427068

ortis fuisse, non, ne crimen detegant, sed ne vir-
ant, ne ipsi quidem hostes Christianorum nē-

tionem illam repentinam, quā Deorum cultus
nt, ad constellationem referunt, quā mundum
z pro diversis cæli imaginibus singulos Plane-
ominari supponunt, quæ vesanorum hominum
Syro satis refutata sit, seq; ipsam explodat re-

climatibus tot regiones, urbes, oppida, familiæ,
imis sæpe religionibus inbuti, quā insaniam suam
Cumq; Planeta climatis religionis Judaicæ
ligio in totum orbem disseminata est, proprio

as Planetarum conjunctiones Religiones facere
i conjunctiones tantum, alij Iovem tantum, alij Io-
♄ Chaldaicam, cum ☉ Aegyptiam, cum ♃ Mahu-
a, cum ☾ Antichristianam, Addunt a. magnas medias
interq; se de religionis domo variè contendunt (quæ
ex fo) prius inter se insulsi & insani conveniant, an-
postulent.

es à conjunctione Stellarum dependent, cur cum illis
io Christiana tantæ sit durationis, tamq; latè pateat,
nativitatis tempore talem conjunctionem. quod nex
Astrologorum somnio sex esse possint Religiones
m in una familiâ.

nde Religionis Thema erigere debeant à fine eius
ius, quæ oritur aut deniq; legislatoris ipsius Iesu ge-
ptias suas Christianis intolerabiles satis impie pio-

s hominis Genesi Religio, hoc est tot naturæ, regio-
j, Dæmones, affectus animi & mentis, cum vel ipso
on cogant, cum etiam in singulis regionibus aliquis
t.

contemplationum vanitatem eventus ipse manife-
stianam 360. annos duraturam dixerunt, quam Al-
xtendebat, Abraham Iudæus ad 1464, &, suo more

isti per Magiam facta esse contendunt exemplo Si-
nyanæi, Appulei Madaurenfis. Cum Simon vel eo-
is sit, Iesu divinitati concesserit. Et cuius Diabolica
rejecta & cum ipso extincta est.

Apol-